

rigtigt er gjengivet i Udvalgets Betænkning; men det er noget ganske Andet end at udtale, hvad jeg heller ikke har gjort, at jeg skulde erkjende, at der var nogen Trang til et saadant Lovforslag. Derimod er det ganske rigtigt, jeg gjentager det, at jeg ikke tør benegte, at der maaskee kan vise sig at være nogen Trang dertil senere, og, skulde den komme, ja saa kunde det være rigtigt, at Regjeringen havde en saadan Bemyndigelse. Jeg antager rigtignok ikke, at Regjeringen vil behøve denne Bemyndigelse, og antager, at der vil være overveitende Sandsynlighed for, at, om Regjeringen faaer Bemyndigelsen ved en saadan Lov, at den slet ikke vil have benyttet samme, naar Rigsdagen igjen kommer sammen i Begyndelsen af October d. A.

Ordføreren: Udkastets § 2 gaaer netop ud paa at give Regjeringen en saadan Bemyndigelse. Der staar i Udkastets § 2: „Denne Lov træder i Kraft fra det Tidspunkt i Løbet af Mæret 1854, som Kongen nærmere fastsætter“. Det er altsaa ganske overladt til Regjeringen at skønne, om Forholdene blive ved at være saaledes, at der er Trang tilstede for at udstede denne Lov; men det eneste Punkt i denne §, hvori der er Afvigelse mellem Finantsministeren og Udvalget, er det, at Finantsministeren vil have, at, naar Lettelsen indtræder, saa skal den nødvendigviis ophøre den 1ste October, hvorimod Udvalget vil have, at, naar Lettelsen engang er indtraadt, skal den vedblive at være gjældende indtil videre, for at man atter kan tage under Overveitelse paa Rigsdagen, om den skal vedblive at gjælde saaledes, som den engang er indrømmet, eller om Lettelsen noget skal modificeres, eller om den maaskee ganske skal ophæves, hvilket Sidste jeg dog ikke troer man let vil komme til; men det kan vel være, at man kunde finde Anledning til at gaae ind paa en Modification. Men det Væsentligste er, at det virkelig ved vort Forslag er overladt til Regjeringens Skjønsomhed, om den finder Anledning til at fremme en saadan Bestemmelse. Hvad det angaaer, at Finantsministeren siger, at det er inconsequent af Udvalget at benytte Dyrtiden som Udgangspunkt og dog at ville tilveiebringe Noget, der skal være længere en Dyrtiden, saa skal jeg

dertil bemærke, at det dog er Noget, der er ganske almindeligt, at man maa benytte de forhaandenværende Coniuncturer til at sætte Noget igjennem, som i og for sig er onskeligt, og som man ikke tidligere har kunnet faae sat igjennem; men man vilde handle meget uflogt, om man vilde indrette det, man da opnaaede, saaledes, at det skulde bortfalde tilligemed en forbigaaende Coniunctur; thi saa vilde man opnaae overmaade Lidet. Der er mangfoldige Ting, som aldrig kunne opnaaes, undtagen under en særlig Begunstigelse af Omstændighederne; men de, som anstrenge sig for at opnaae dem, vilde virkelig begaae en stor Daarstab, naar de indrettede Foranstaltningen saaledes, at den nødvendigviis ophørte, saasnart de Omstændigheder ophørte, der havde begunstiget, at den kunde komme frem. Altsaa kunne vi meget godt benytte den nærværende Dyrtil til at tilveiebringe en hensigtsmæssig Forandring i vor Toldlovgivning, uden at ønske, at denne Forandring skulde gaae ud af Verden nødvendigviis med et forud opgivet Datum, til hvilken Tid man ikke engang kan vide, om selve Dyrtiden er ophørt. Der er heller ikke noget Afvigende dertil fra den Fremgangsmaade, som tidligere er bleven brugt. Jeg tillod mig allerede ved Sagens 1ste Behandling at gjøre opmærksom paa, at Regjeringen netop i 1846 havde ophævet Indførsels- og Transittolden paa Kornvarer indtil videre. En lignende Fremgangsmaade brugte man med Hensyn til Udførselstolden af Dvæg, idet den ogsaa blev ophævet indtil videre, fordi man fandt, at de daværende Forhold vare trykkende for Landboerne, og saa satte man, som er anført i Betænkningen, ved Besejndiggjørelse af 19de Januar 1849 Udførselstolden for Dvæg ud af Kraft, og først senere ophævede man den formelig ved en Lov. Det er en ganske lignende Foranstaltning, vi nu andrage paa. Finantsministeren har tidligere sagt os, at den Omstændighed, at vi behandlede Toldansliggerne i forskjellige Repræsentationer, deels her og deels i de holsteenske og slesvigiske Stænder, skulde ikke paa nogen Maade være til Hinder for at gjenneføre gavnlige Forandringer i Toldbestatningen, men han skulde være fulkommen rede til at ræffe sin Haand til flige